

Tim Lăn Trên Đường Mòn

Quách Như Nguyệt

Mời bấm vào đây để vừa nghe ["tim lăn trên đường mòn"](#) vừa đọc...

Tháng Bảy, 1 ngày trước ngày lễ Độc Lập Hoa Kỳ, em gái N và N bay từ New Hampshire về California sinh sống. Bố mẹ N đã bỏ thành phố nhỏ xíu Laconia ra đi trước đó vài ba tháng. Ông bà đã tin tưởng, để 2 chị em N ở lại học cho xong niên học. Lần đầu tiên 2 chị em N được tự do. Lần đầu tiên không còn được sự bảo bọc, chăm sóc, không được ở bên cạnh bố mẹ là những ngày tương đối lạ lẫm đối với chúng tôi. Cô em và N đã chấp chững học tự lập, tự đi chợ, tự nấu lấy, tự lo lấy cho chính bản thân mình. Hai chị em đã làm món "Bánh tôm Cổ Ngư", (gan thế đấy, có bao giờ nhỏ H và N làm món này đâu, chỉ nhớ lại hồi còn ở Việt Nam khi chị người làm đã làm thế nào và làm đại lần đầu) để mời bà giáo sư Toán đến nhà ăn, đã nấu súp nui với đùi gà, cà rốt, đậu cu ve ăn một nhĩ. Đã làm món spaghetti rủ bạn bè đến nhà ăn chung. Khi đi chợ thì mua toàn bánh ngọt, cà rem, chips, thức ăn vặt không lạnh mạnh ăn thả cửa, hihi...

Mùa Xuân ở New Hampshire không khí quá dễ thương, cảnh vật như hồi sinh, hoa lá đâm chồi nảy lộc, rực rỡ tuyệt vời! Căn nhà của ông bà bảo trợ gia đình N nằm trên đỉnh đồi cao. Từ nhà của họ nhìn xuống, chao ơi... như một bức tranh tuyệt đẹp! Có bầu trời xanh biếc điểm mây trắng lững lờ, có mặt hồ nên thơ, có thông xanh, có thảm hoa đủ màu, có nắng vàng lóng lánh! N mê phong cảnh hữu tình ở New Hampshire ghê lắm! N mê cả mùa đông đầy tuyết trắng nơi đây. Bắt đầu vào hè, trời chưa kịp nóng thì 2 chị em N lại phải từ bỏ New Hampshire để ra đi. Hai chị em lại còn "vác" thêm nhiều kỷ niệm với nhiều người bạn ở Laconia vì đã được rất nhiều thân hữu mời đi ăn lia lịa, đủ nhà hàng sang trọng, lớn nhỏ, được họ chở đi ngoạn cảnh khắp nơi, được mời đến tư gia của họ, được họ tổ chức tiệc tiễn đưa...

N còn nhớ mãi cái ngày mà 2 chị em đến nhà băng, rút hết tiền của bố mẹ N ra một ngày trước khi về Cali. Ông giám đốc ngân hàng đã tỏ vẻ lo ngại, đề nghị cho người đi theo hộ tống, gọi taxi đưa hai chị em N về đến tận nhà. May mà ở tỉnh nhỏ chứ nếu ở những vùng không yên, họ theo dõi 2 chị em N... thì không biết sẽ ra sao??!

Những người bảo trợ, bạn bè thân thiết khi nghe nói gia đình của N sẽ dọn về Los Angeles (cho dù là ở vùng ngoại ô khá xa, chứ không ngay trong trung tâm thành phố "thiên thần"), đều tỏ vẻ lo ngại vì đối với họ, những người sống ở một thành phố nhỏ xíu yên tĩnh, một tỉnh lẻ hiền hòa... thành phố Los Angeles là một thành phố lớn, xô bồ, đông đúc, khủng khiếp, ghê gớm lắm! Ở New Hampshire, phần đông mọi người đều biết skiing (trượt tuyết) nên những người quen của N đều nghĩ ở California là phải biết surfing (lướt sóng). Hầu hết đã chúc mừng Hào và Nguyệt, họ mong 2 chị em N sẽ học và enjoy môn thể thao lướt sóng. Vài người còn có vẻ hơi ganh tị vì tiểu bang California là một tiểu bang nổi tiếng có nhiều bờ biển đẹp đầy nắng ấm.

N đâu có ngờ khi đã ra đi là không bao giờ có dịp quay trở lại? Lúc đó, N đã quá quen thuộc, thấy thân thương với không khí an lành, trong sạch của tiểu bang dễ thương này, thấy rất gần gũi với thành phố nhỏ xíu, thưa dân, nơi mà N đã trải qua 1 mùa Đông, 1 mùa Xuân thân ái với bạn bè, thầy cô, hàng xóm láng giềng; nên khi phải rời xa, N thấy nhớ New Hampshire nhiều ghê lắm!

Bỡ ngỡ, không thích một tí nào thành phố lớn, chẳng ai thèm để ý đến ai. California lúc đó khô khan lạnh lùng, mùa hè khí hậu quá nóng bức, khô ran! Người Việt Nam có nhiều quá, khi gặp mình, họ tỉnh bơ à, chẳng ai thèm chào ai, chẳng ai tay bắt mặt mừng với ai như khi ở cái tỉnh tuy rất bé nhỏ nhưng thân thiện miền Đông Bắc.

*** Khoảng 1 tháng sau khi dọn về Cali, N quen với anh T. Anh là anh của bạn trai -về sau là chồng- của cô bạn N. Anh T đã mang cây đàn guitar đến đàn và hát cho N nghe bản nhạc này. Giọng anh T ấm áp, ngọt ngào, tiếng đàn guitar điệu luyện. "Tim lăn trên đường mòn....", mới nghe lần đầu tiên mà N đã thấy thích quá chừng!. Tượng hình và tượng thanh ghê chứ nhỉ.... Một trái tim rơi xuống, lăn long lóc trên con đường mòn đầy bụi bặm, vang lên những tiếng kêu...lóc cóc, ..lọc cọc (!?)... Một hình ảnh thật là tội nghiệp! Tim lăn giữa

trưa hè nắng quái cháy da hay sáng sớm bình minh khi mặt trời vừa ló dạng hoặc vào một buổi hoàng hôn có mây tím, mây hồng giăng giăng... tím lịm cả bầu trời?

*** Nếu bình thường thì N cũng đã có một mối tình thật đẹp! Nhưng N vẫn là N, đã không cho phép mình yêu thương ai hết nếu người đó không phải là người mà N nghĩ sẽ là chồng. Lãng mạn nhưng... đang hoàng, con gái nhà lành mờ li (hihi...) nên vào thời điểm đó; nếu người bạn khác phái nào ...yêu N... nếu người đó chưa tỏ tình thì N vẫn vui vẻ giao thiệp bình thường, còn khi người đó đã lộ vẻ có tình ý hoặc nhớ người đó ...tỏ tình thì N không thể nào tiếp tục làm bạn với người đó nữa (thật đáng tiếc ha). N không muốn chờ cho người "bạn" nào đó của N có cơ hội để tỏ tình đâu ạ, vì nếu người ấy tỏ tình thì N không biết phải trả lời ra sao nữa??! Chắc là N sẽ ngưng ngưng ghê lắm và không biết sẽ nói gì? Chẳng lẽ lại nói: "N chỉ xem anh như anh, như một người bạn mà thôi..." Đâu cần phải nói ra như thế đâu. Người đó phải tự hiểu chứ, sao lại có thể tưởng lầm?!

*** Anh T đến nhà N chơi mỗi tuần, anh đã giúp bố N, ngồi bên cạnh bố N khi bố N tập lái xe. Anh là sinh viên qua Cali du học trước năm 75. Anh học xong Master về ngành Hóa Học và đã đi làm gần được một năm khi anh gặp N. Anh T cao ráo, gầy gầy, có nét đẹp rắn rỏi rất đàn ông, Bắc kỳ, có tài ăn nói.

Lúc đó, N có khá nhiều người theo đuổi. Chú của N có 4, 5 người bạn cùng khóa sĩ quan Hải Quân cuối cùng (chưa được ra mặt trận) với chú và 2 người bạn thân khác là bạn hồi trung học, là dân đi du học trước năm 75. Anh rể của N thì bạn bè toàn là bác sĩ mới ra trường năm cuối ở Việt Nam. Thêm một số bạn N quen trong trại tị nạn, 2 người N quen thân ở New Hampshire... họ vẫn liên lạc, thích N và viết thư rất đều cho N. Toàn là những người tử tế, đang hoàng, học hành giỏi giang cả nhưng không hiểu sao N lại cứ nghĩ người ta theo đuổi N mà không thương yêu N thật tình??!

Cứ mỗi thứ Sáu, sau khi đi làm ra là anh T đến nhà N, mời cả nhà N đi ăn tối. Bố mẹ N không bao giờ đi, nên chỉ có 2 chị em N đi ăn với anh. Thịnh thoảng vào thứ Bảy, đôi khi cả Chủ Nhật, anh cũng ghé chơi. Bố mẹ N rất hiếu khách, mẹ N lúc đó hay trở tài nấu những món ăn ngon, có khách đến nhà thường thức, mẹ N rất vui. Anh T hay chở 2 chị em N đi chơi đây đó, đi Redondo Beach ăn cua luộc ngay tại chỗ, đi Big Bear, Mountain View vào mùa tuyết rơi, đi San Diego Zoo, đi Seaworld...v.v..

Có một lần nghe nói N thích đi Hải học viện xem cá, anh T đã chịu khó chở 2 chị em N đi San Diego. Kỳ đó, tụi N có đến thăm Thúy, cô bạn N quen ở trại tị nạn. Thúy làm hướng dẫn viên. Sau khi đi xem cá về, Thúy trở tài nấu cơm tối mời bọn N. Anh T đưa chùm chìa khóa của anh nhờ N giữ giùm...

*** N còn nhớ mãi cái cảm giác ngày hôm đó.... Nó đặc biệt lắm các bạn à. N mặc một cái áo đầm màu xanh marine blue đậm bằng nhung sọc, bên trong là một cái áo pull over trắng dài tay, cổ lọ cao che kín cổ. Hai lớp áo dày thật dày! Ấy thế mà khi anh T để tay của anh chạm vào lưng N., khi anh nói N đưa chìa khóa xe cho anh, anh cần phải ra xe lấy cái áo khoác của Thúy để quên ngoài đó. Wow! Chao ôi! Một cảm giác khó tả... chạy rần rần khắp châu thân của N! N đã "feel" thấy, đã cảm thấy... rờn rợn hết cả người! Như có một luồng điện từ tay anh chạy qua 2 lớp áo! N nói thiệt đó mờ, một cảm giác hồng thể nào diễn tả được, rất lạ.. rất... phê, hihihi... chỉ biết rằng N chưa hề, chưa từng bao giờ cảm thấy như thế cả. N cũng hồng hiểu tại sao N lại "feel" thấy như thế??! Lạ ghê ha? Trong đời N, chỉ có 1 lần đó là N có cái cảm giác như thế mà thôi. Ngồi giữa mọi người, có cô bạn và em N ngay đó, N thấy ngất ngây, rung động, bồi hồi! May mà chả có ai để ý....

*** Chưa bao giờ N đi chơi riêng với anh. Lúc nào cũng có cô em của N đi cùng. N và anh ngồi nói chuyện với nhau trong xe không bao giờ biết chán. N nghe anh kể chuyện say mê! Anh lại biết lắng nghe, anh cho N có cái cảm tưởng là N ăn nói cũng ... hay ho lắm, hihi... Cô em N cứ ngồi đằng sau xe, nhiều khi nó ngủ khi...

Mãi mấy chục năm sau, sau khi mẹ N mất, nhỏ em của N mới "khai" ra, hi hi... là lúc đó, nó đâu có muốn đi theo N làm gì? Tại mẹ của N bắt nó đi theo nên nó mới phải đi. Thảo nào.... Đúng là anh T có duyên mí N mờ không có nợ, nếu không có nó làm ...kỳ đà cản mũi, dám N đã "lấy" anh T rồi.. biết đâu chừng đấy nhỉ? hihihi... Vì anh T "thích" N nhưng lại tôn trọng N quá, chưa bao giờ anh dám nắm tay N cả (chắc cũng không có dịp, hehe...) hồng bao giờ anh... đụng chạm gì đến N hết, ngoài cái lần anh để nhẹ bàn tay lên lưng N như N kể ở khúc trên, và có thêm 1 lần khác nữa chứ. Hôm đó, trước khi đi party, con nhỏ em N đang bận làm gì đó nên N đã nhờ anh cột giùm 1 cái nơ trên tóc cho N; đó là 1 cử chỉ khá... âu yếm, gần gũi nhất giữa 2 đứa, có thể thôi à...

Anh T còn biết làm thơ, viết văn hay nữa chứ! Lúc đó bạn N có làm quyển đặc san Mê Linh đầu tiên trên nước Mỹ. N nói anh viết bài để đăng. Anh chịu N nên đã làm 2 bài thơ. Anh còn viết chung với N truyện "Thư gửi của người không quen". Truyện khá dài và rất là interesting! N có giữ lại quyển Đặc San đó đến cả hơn 20 chục năm. Sau đó thì mới quyết định vất đi, không giữ nữa...

Sinh nhật tháng Mười Một, anh T mang đến tặng cho N một cây đàn guitar khá đắt tiền và 1 bức tranh do anh vẽ. Anh đã làm N rất ngạc nhiên! N đã không ngờ anh biết vẽ, mà lại còn vẽ đẹp! Lúc đó, N vẫn còn nhớ, còn biết đàn tí tình vì N có học đàn khoảng hơn 1 năm trước khi rời khỏi Việt Nam. Anh có ý muốn N tập đàn lại, muốn chỉ N đàn nên mới đem cây đàn tặng N.

Tấm thiệp mừng sinh nhật mà anh T viết, ký tên là 1 tấm thiệp rất đặc biệt. Nó là 1 birthday card quá khổ, khá funny, indirectly cho N biết "tình ý" của anh. Tấm thiệp vẽ hình hoạt họa 1 "thằng nhóc" nằm ngửa rồi nằm xấp, xong lại nằm nghiêng... có bong bóng mộng vờ... Thằng nhóc có phụ đề, bảo rằng nó nằm lăn lộn, lăn qua lăn lại, nằm ngửa nhìn trần nhà, nằm úp mặt xuống giường để... khỏi thấy, khỏi nhớ... nhưng nó vẫn trần trọc khó ngủ vì "thinking about you!". Anh đã viết: "Mong rằng em sẽ chữa được bệnh mất ngủ cho anh!". Tấm thiệp rất cute đó đã làm N thấy vừa buồn cười vừa cảm động và rất thích. Thích đến độ N còn giữ mãi cho đến bây giờ...

Đúng một tháng rưỡi sau ngày sinh nhật N, buổi tối trước đêm Noel một ngày, ngày 23 tháng Mười Hai. Tối hôm đó là một buổi tối mà N không bao giờ có thể quên. Sau khi ăn tối, anh mang đàn ra vừa đàn vừa hát cho N nghe. Anh còn mang đến bản nhạc "Ru ta ngậm ngùi" để N nhìn vào bài và hát cho anh đệm nữa. Không hiểu sao... tối hôm đó mặc dù đã khá khuya mà mẹ N đã không nhắc khéo để anh về??! Bố mẹ N và nhỏ em đã vào phòng đi ngủ, chỉ còn lại N và anh ngồi trong phòng khách. Tivi đang chiếu phim về cuộc đời của đức Chúa Jesus.

N cảm thấy ngại quá đi, N nghĩ, N đoán, N có cảm tưởng là anh T sẽ... tỏ tình nên N đã cố gắng nói trước anh, không cho anh có cơ hội nói. N muốn chặn trước vì N sợ nếu nhờ anh mà tỏ tình thì N chẳng biết phải phản ứng thế nào??! Từ nhỏ đến lớn... cho đến thời điểm đó, chưa có ai trực tiếp, mặt đối mặt với N, nói là họ thương yêu N. hết! Viết thư nói quanh quẩn và nói bóng nói gió qua phone thì có nhiều nhưng chưa có ai: "Anh yêu em! Anh thật sự yêu em!" thẳng thừng... vào ngay mặt N cả, cho nên....

N đã nói lấp ba lấp bắp, ngập ngà ngập ngừng.... chẳng biết phải nói sao cho rành mạch, đại khái N cố gắng nói sơ sơ, giải thích cho anh T nghe là N có quen với 1 anh trong trại tị nạn, khi N xuống Cali, N đã vất đi địa chỉ của anh ta; định không liên lạc nữa nhưng mẹ của N tình cờ thấy số phone của anh, gọi cho anh...v...v... có thể N sẽ lấy anh đó vào mùa hè năm tới...v...v....

Anh T ngồi đó, chăm chú nghe N nói. Sau đó, anh ngồi im một lúc thật lâu. Đêm khuya khoắt, không gian im lìm, vắng lặng, hắt hiu, hiu hắt! Trên TV, Chúa đang bị đóng đinh trên thập tự giá.... N hơi nervous, thấy khắc khoải, tim N đập mạnh hơn!

Rồi N nghe thấy anh bảo N: "Em đi ngủ đi. Cho phép anh ngủ lại đây đêm nay. Đừng lo gì cho anh, anh không sao đâu. Đi ngủ đi em". N vào phòng mà thấy thế nào ấy... bâng khuâng, ray rứt... nhưng sau đó N vẫn ngủ...tình bơ. Còn nhỏ, còn ...con nít mà nên N còn vô tư lắm!

*** Sáng hôm sau, khi N thức dậy thì thấy mọi người đang ngồi ăn sáng. Đợi N ăn xong, anh nói nhỏ với N. "Tí nữa, N ra ngoài xe với anh. Anh muốn nói chuyện với em". Anh chào bố mẹ N và cô em N rồi mở cửa đi ra. N đi theo anh.... Hơi rầu rầu trong bụng, hồng hồng biết anh muốn nói chuyện gì mà có vẻ serious quá!

Anh hỏi N:

- Bố mẹ của em có biết gì không? Có bao giờ nói gì với em không?
- Bố mẹ của em để cho em hoàn toàn tự do. Nhất là bố của em, ông thương em lắm và hoàn toàn tin tưởng em nên không có ý kiến gì. Em cũng chưa cho bố mẹ em biết về chuyện em định sẽ lập gia đình nữa

Anh nhìn tôi, cười thật buồn, rồi anh nói... Anh nói thật chậm rãi, giọng nói đầy cảm xúc, ôi giọng nói Bắc Kỳ vẫn quá đổi ngọt ngào:

- Tối hôm qua, khi nghe em nói xong. Anh ngồi đó, cảm thấy lòng tan nát! Cảm thấy trái tim mình bị bóp chặt, nhói đau! Anh đã ước phải chi chỗ anh đang ngồi, mặt đất bỗng nứt ra để cho anh rơi xuống và nó sẽ khép lại bình thường, như trên cõi này chưa từng bao giờ có anh, em ạ....

Ngừng một lúc,

- Anh đã hát, đã viết, đã từng dùng 2 chữ bẽ bàng nhưng cho đến tối hôm qua; anh mới hiểu rõ ràng... 2 chữ bẽ bàng nghĩa là gì?

Lại ngừng một lúc:

- Anh tưởng em hiểu anh chứ. Tình cảm của anh đối với em không phải là tình bạn (sau đó 8 tháng, cũng có 1 tên bạn nói y chang với N như thế, vào buổi tối trước ngày đám cưới của N đó các bạn ơi..), lại càng không thể nào là tình anh em. Cách anh nhìn em, mỗi tuần anh đều đến gặp em. Anh tưởng em biết chứ?...

Em có thể nào suy nghĩ lại, biết đâu em cũng thương anh mà em không biết? Mình hợp lắm mà. Em xem lại xem, nghĩ lại xem, xoát lại lòng em xem... có thể nào.. em có 1 chút tình cảm nào... em dành cho anh không? Anh tưởng N cũng thương anh! Anh còn đang hy vọng... Anh còn tưởng bố mẹ em cũng bằng lòng anh, chịu anh rồi đó chứ. Không ngờ...., anh thật sự chẳng thể nào ngờ! Buồn quá N ơi!" Mặt anh T buồn như muốn khóc. Lúc đó N chẳng biết nói gì hơn:

- Mình vẫn là bạn với nhau mà anh T. Đám cưới của em, anh T đi dự nhé. Em sẽ gửi thiệp đến anh T nhé.

Anh lắc đầu:

- Cho anh xin lỗi nhưng anh không nghĩ anh có thể đến dự đám cưới của em. Anh chân thành cầu chúc em luôn được hạnh phúc... suốt cả cuộc đời em, nha N.

Chúng tôi chào nhau. Tôi mở cửa xe đi ra, thấy lòng mình buồn vô hạn...

Hai chữ bẽ bàng

*Tối nay anh định tỏ tình
Em bèn kể chuyện mình đi lấy chồng
Thấy anh bờ ngỡ đau lòng
Em đây buồn lắm, cõi lòng tái tê
Thời gian trôi qua lê thê
Hai đứa chẳng nói buồn ghê là buồn!*

**Nếu anh đừng định tỏ tình
Em cũng chẳng nói, mình còn gặp nhau!
Năm sau em đi lấy chồng
Mời anh đám cưới sao đành không đi?
Anh bảo làm sao anh đi?
Thật em không biết? Sao em vô tình?
Anh bảo tình dành cho em
Nào phải tình bạn, tình đành cho không
Buồn ơi tình lạnh mùa đông
Buồn ơi mây trắng thành mây xám buồn!
Anh bảo sầu chín tâm hồn
Sao em tàn nhẫn, ôn tồn nói năng
Anh nghe em nói nào nề
Chỉ mong mặt đất tẻ ra chui vào*

**Lần đầu mới thấy bẽ bàng
Lần đầu mới hiểu bẽ bàng ra sao
Bẽ bàng hai chữ bẽ bàng
Người mình yêu dấu rẽ hàng sang sông!*

**Ngồi nghe anh nói mà đau
Đừng buồn anh nhé, lỡ rồi, kiếp sau....*

Như Nguyệt
May 6th, 2010

**** Chắc các bạn thắc mắc tại sao N hồng chịu anh T. phải không ạ? Well, có 1 lần anh T đến nhà N, anh mang theo 1 chai rượu mà trong nhà của N lại không có ai uống rượu. Thế là anh ngồi uống tì tì hết cả chai! Thấy cái cảnh đó đâm ra N sợ, chỉ sợ anh là dân nghiện rượu thì làm sao mà N dám lấy anh? Chỉ có thể thôi à mà N hồng dám yêu ảnh đó, hihi... (về sau này mới biết rượu mà anh T uống là rượu vang, rượu đỏ hoặc champagne gì đó nhẹ hừng à đâu phải rượu Whiskey đâu ... Biết za thì đã wa' muộn màng rùi! Hic hic...)

*** Mà các bạn ơi... tại không phải duyên số đó... Tại cái ông mà N lấy làm chồng lại là ông đã viết thư cho N, nhờ bạn N đưa cho N trong trại tị nạn đó quý vị. Trong thư có 1 câu mà N nghĩ là “định mệnh đã an bài” cho cuộc đời của N... Anh ấy viết rằng ảnh thề trước mặt Chúa ảnh yêu N thật lòng. Một người theo đạo Thiên Chúa giáo mà dám thề trước mặt Chúa... thì N tin là phải rồi phải không ạ? hihihi... Chỉ có thể thôi mà N đã cảm động, tin chắc rằng anh thương yêu N thật sự và sau này, N đã lấy anh... Mà cũng hên cho N! Ảnh đã yêu, đã thương quý N rất nhiều, rất thật! N được ảnh cưng chiều, cưng và chịu đựng N nhiều ghê lắm!

N đã lấy một người mà ở trong trại tị nạn N chỉ xem như là anh (cho dù khi ở trong trại tị nạn, anh ấy đã ... cả gan mời mẹ N sang barrack ảnh, để nói chuyện xin cưới hỏi N rồi đó ạ), đã hồng làm cho N ... rung động gì cho lắm. Một người mà N chưa từng đi chơi với, chưa từng “date” với nhau trước khi cưới. Một mối tình... long distance, cho dù N chưa bao giờ nghĩ và tin rằng tình xa cách sẽ thành tựu hết (I've never believe in long distance relationship/love). N đã vẽ vờ ra anh! Anh và N chỉ có nói chuyện với nhau trên phone và viết thư cho nhau thôi à... Thiệt là... lạ khi N “end up” lấy ảnh ha các bạn.

Ấu cũng là duyên nợ, ai bảo chồng cũ của N biết viết thật rõ ràng, “declare” tình yêu của ảnh, biết thề hứa mí N., làm cho N cảm động và tin tưởng làm chi??!

Hứa rồi, anh yêu N thật... anh lấy N rồi!... thì rồi sao cơ ạ? Rồi cũng thế thôi à, để rồi cũng... thôi... Cũng gầy gánh nửa đàng mà thôi... í thôi.....!! hic hic...

Như Nguyệt

14 tháng 3, 2016